

De Danske Patentagenters Forening,
 Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening
 af 1953 samt
 Dansk Salgs- og Reklame-Forbund.

De af disse organisationer afgivne udtalelser er optrykt som bilag 1-11 til lovforslaget.

Som det vil ses, er lovforslaget inddelt i et antal kapitler, hvoraf kapitel I indeholder en række almindelige regler, der præciserer varemærkerettens karakter. Kapitel II angår registreringen af varemærker, kapitel III angår registreringens ophør, og kapitel IV indeholder særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker. Kapitel V indeholder bestemmelser om overdragelse og licens m. v., medens kapitel VI handler om forbud mod brug af vildledende varemærker. I kapitel VII indeholdes bestemmelserne vedrørende retsbeskyttelsen. Kapitel VIII gør i princippet varemærkelovens bestemmelser anvendelige på fællesmærker, og kapitel IX indeholder forskellige bestemmelser, herunder om anke af varemærkerregistrets afgørelser.

Idet man i øvrigt med hensyn til det nærmere indhold af lovforslagets bestemmelser og begrundelsen for disse henviser til betænkningen, skal der i det følgende kort peges på nogle af de vigtigste ændringer i forhold til den gældende varemærkelov — lov nr. 101 af 7. april 1936, jfr. lov nr. 35 af 4. marts 1953.

Kapitel 1.

Almindelige bestemmelser.

Efter forslaget regler kan en varemærkeret stiftes såvel ved registrering som ved brug. Medens den gældende varemærkelov kun lader førstebrugers ret fremgå indirekte af loven, se § 10, smh. med § 4, stk. 2, ligestiller forslaget i de indledende paragraffer direkte varemærkerettens erhvervelse ved brug med rettens erhvervelse ved registrering, selv om der ikke ved brugen endnu har fundet en egentlig indarbejdelse sted, se forslaget § 4, stk. 1, smh. med §§ 1-3. Det danske forslag indtager her i nogen grad et særstandpunkt, idet de øvrige nordiske lande ikke har ment at turde give det varemærke, der vel er taget i brug, men dog ikke anvendt i en sådan udstrækning, at indarbejdelse kan siges at foreligge, en så gunstig retsstilling som den, det danske forslag giver brugeren. Fra dansk side har man ikke ment at kunne tilslutte sig de øvrige landes standpunkt, idet der derved ville ske en væsentlig indskrænkning i de rettigheder, der består ifølge gældende dansk ret.

Medens den gældende lov åbner adgang for enhver, der driver næring, til at få varemærker registreret, får efter forslaget § 1 en mere omfattende kreds, betegnet som „erhvervsdrivende“ tillagt denne ret. De øvrige landes forslag bruger betegnelsen „næringsdrivende“, men denne angivelse skal efter de pågældende landes sprogbrug forstås på samme måde som den danske betegnelse „erhvervsdrivende“, idet begge betegnelser forstås så vidtrækkende, at også de immaterielle erhverv omfattes heraf, således at personer, der driver erhverv som læge, tandlæge, ingeniør, arkitekt m. m., og som ikke forhandler varer, men tilbyder tjenesteydelser, i samtlige nordiske lande får ret til at søge mærker optaget i varemærker registret som kendetegn for de tjenesteydelser, som de præsterer i erhvervsøjemed.

I forbindelse med ovennævnte udvidelse af de registreringsberettigedes kreds er det i forslaget § 1 anført, at varemærkets formål er at kendetegne varer eller tjenesteydelser, hvorhos det i forslaget § 1, 3. stk. udtales, at lovens bestemmelser om varer finder tilsvarende anvendelse på arbejds- og tjenesteydelser. Forslagets § 1 indeholder således positiv hjemmel for registrering af „servicemærker“, hvilket allerede efter gældende dansk praksis har fundet sted i et vist omfang, nemlig for personer, der gennem erhvervsmæssigt drevne forretninger, såsom vaskerier, renserier o. lign. tilbyder arbejds- og tjenesteydelser, men ikke egentlige varer. Om „servicemærker“ indeholdes en særlig redegørelse i betænkningen side 53-58.

Om de i forslaget § 6 indeholdte regler om forvekslelighed henvises til de i betænkningen side 27, sp. 2 — side 28, sp. 2 indeholdte bemærkninger samt til redegørelsen på betænkningens side 49-53 for den såkaldte Kodakdoktrin og den såkaldte „rottegiftsregel“.

De i §§ 7-10 indeholdte kollisionsregler er nye. Bestemmelserne tager sigte på at klarlægge visse tvivlstilfælde, som hyppigt opstår ved konflikter mellem ældre og yngre kendetegn.

Forslagets § 11 indeholder en i varemærkeretten ny bestemmelse til værn for mærkeindehaveren og til „advarsel“ for udgivere af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold. I praksis har der vist sig behov for en hjemmel for mærkeindehaveren til at skride ind over for mærkets brug i sådanne trykte skrifter, når det ikke samtidig angives, at det drejer sig om et varemærke. Mærkets anvendelse på denne måde kan nemlig bevirke, at mærket mister karakteren af at være varemærke og går over til at være en almindelig vare- eller stoffbetegnelse.